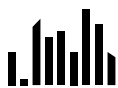

A. K. BENEDICT

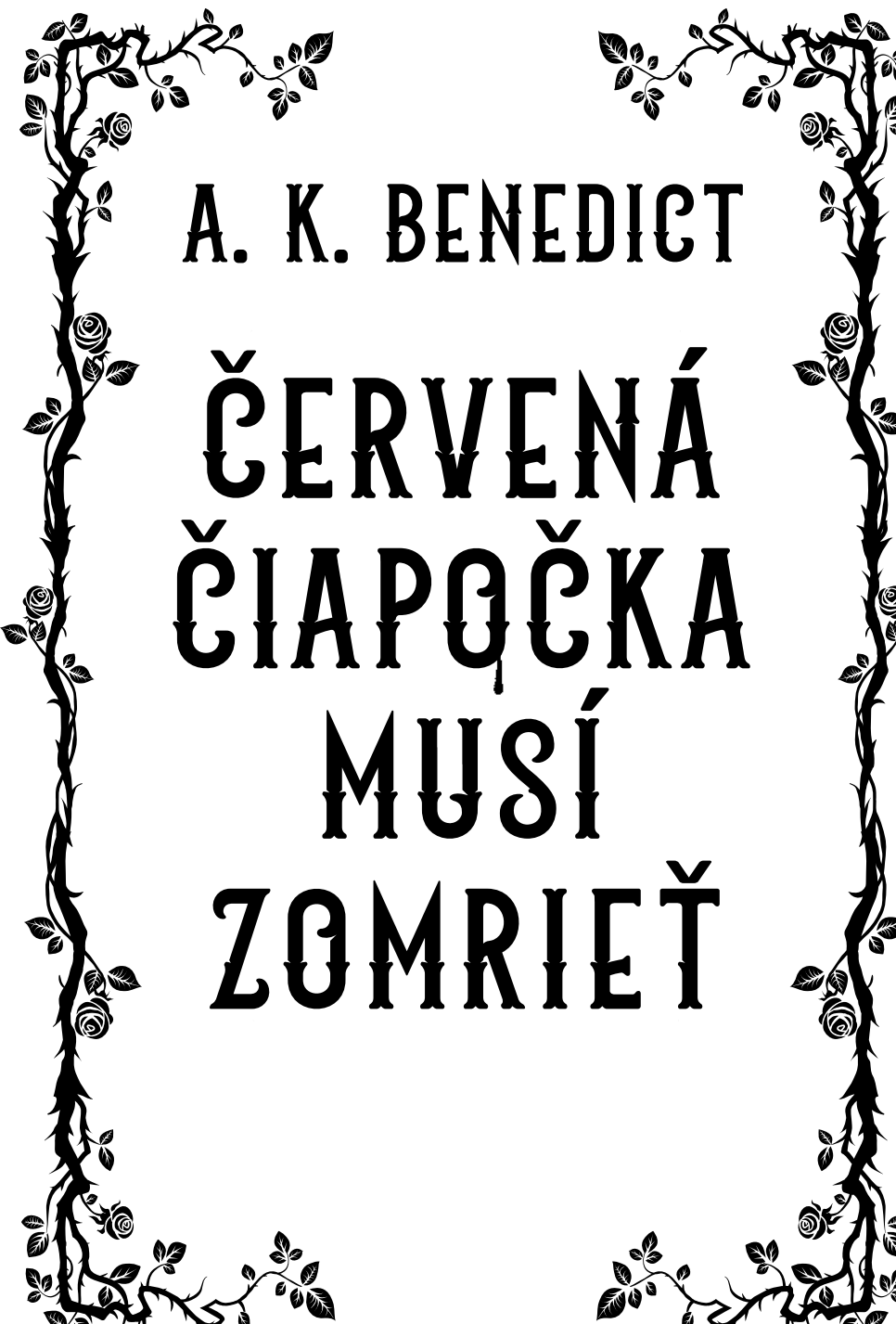
ČERVENÁ
ČIAPOČKA
MUSÍ
ZOMRIEŤ

KDE BOLO, TAM BOLO,
ROZPRÁVKOVO SA VRAŽDILLO

COSMOPOLIS

A. K. BENEDICT

ČERVENÁ
ČIAPČKA
MUSÍ
ZOMRIEŤ

A. K. BENEDICT ČERVENÁ ČIAPOČKA MUSÍ ZOMRIEŤ

Vydala GRADA Slovakia s.r.o., pod značkou Cosmopolis
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 350. publikáciu.

Z anglického originálu *Little Red Death*, vydaného vydavateľstvom Simon & Schuster UK
v roku 2025, preložil do slovenčiny Michal Zidor.

Jazyková redakcia Anetta Letková
Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Cover design by India Minter
Zodpovedný redaktor Tomáš Hájek

Vydanie 1., 2025
Počet strán 320
Tlač TBB, a.s.
BN: 148760/01

Copyright © A.K. Benedict, 2025
Slovak edition © GRADA Slovakia s.r.o., 2025
Translation © Michal Zidor, 2025

Cover illustrations: stock.adobe.com/scrap4vec, SimonP
Published by arrangement with Simon & Schuster UK Ltd 1st Floor, 222 Gray's Inn Road,
London, WC1X 8HB

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováaná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu nakladateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané.

Automatizovaná analýza textov alebo dát v zmysle čl. 4 smernice 2019/790/EU a používanie tejto knihy na tréningovanie AI sú bez súhlasu nositeľa práv zakázané.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording or by any information storage and retrieval system without permission in writing from the Publisher.

ISBN 978-80-8305-109-6 (ePub)
ISBN 978-80-8305-108-9 (pdf)
ISBN 978-80-8305-107-2 (print)

Pre Verity Rose Redovú.

*Na počesť Angely Carterovej
a dobrých víl na celom svete.*

*„Červená čiapočka si povedala:
,Kým budem žiť, nikdy nezáidem z cesty
a nevydám sa do lesa sama.“*

bratia Grimmovci

PROLÓG

Zloduch

Najdrahší čitatelia,

kde bolo, tam bolo, niekedy v tomto čase niekto zomrie. Hlboko v lese mal istý človek vo svojom osude napísaný svoj nešťastný koniec. Lenže to ste vedeli, však? „Smrť“ je na obale tejto knihy a vy ste si ju (možno) kúpili. Postavte sa tomu čelom: ste literárni vrahovia. A tak ste sčasti zodpovední za to, čo príde.

Lenže nie až tak ako spisovateľ.

Tak ako mačky, aj spisovatelia zavraždia za rok tisíce bytostí a prejde im to. Spôsobujú, že čitatelia zbierajú do košíkov telá, odrobinky a falošné stopy, a predsa nikto nerobí nič pre to, aby ich zastavil. Práve preto som jedného z nich zavrela do zámku. Samozrejme, ak ste skutočne dobrí čitatelia, budete vedieť vyriešiť tento prípad a zachrániť obeť. Dopriať im rozprávkový koniec.

Ak to však chcete urobiť, musíte vstúpiť do lesa. Prineste si svoj košík. Budem tam čakať. Na vás.

PRVÁ ČASŤ

Za stromami,
za lesom

1. KAPITOLA

Spisovateľka

Keď sa spisovateľka prebudila, priala si, aby to neurobila. Všetko ju bolelo. Hlava jej pulzovala a v ušiach jej zvonilo. Katie ležala v tme, na posteli takej mäkkej a zároveň ostrej ako slová jej starej mamy. Na posteli, ktorá nebola jej.

Zachvátila ju panika. *Kde to som?* Jediné, čo videla, bola hlboká temnota ukrývajúca príšery. Výpadky elektriny ju desili dokonca ešte viac než prázdne stránky. Dokonca aj teraz, po štyridsiatke, si stále pred spaním zapínala svoje detské dúhové nočné svetlo, aby zahнала nočné mory, ktoré ju trápili už od narodenia.

Musela nájsť svetlo. Keď sa zdvihla nahor, v dlani pocítila ostrú bolesť. Spod hladkej plachty vytrčala slama. Jej posteľ tvoril prikrytý balík slamy.

Prevrátila sa a nohami našla chladnú dláždenú podlahu. Objala si trup, aby sa zhrliala, zrazu jej však bolo oveľa chladnejšie, pretože si uvedomila, že na sebe nemá pyžamo z minulej noci, ale neznámy nočný úbor, ktorý jej bol príliš veľký.

Srdce jej zamrelo a v hlave jej zakvílili nepríjemné otázky. Ako sa sem dostala? Kto ju vyzliekol?

Ruka jej vystrelila ku krku. Prívesok v tvare knihy s jeho vzácnym obsahom sa stále dotýkal jej kľúčnej kosti. Ten, kto ju sem dotiahol, jej nechal aspoň to. Skúsila si dať dohromady rozptýlené spomienky

zo včerajšieho vzácneho večera vonku – krvavočervený koktail v modrým svetlom zaliatom bare. Opila sa príliš rýchlo. Zmysly sa jej otupili a odišla sama. Kráčala domov popri rieke plnej popadaného lístia. Zastavila sa pri lavičke, aby sa napila zo svojej fľaše s vodou. Niektori jej cez hlavu pretiahli vrece. Zaciťala vrecovinu, potom prenikavý pach borovic, dymu a jabĺk. Ktosi ju viezol po kľukatej ceste.

„Haló?“ Jej roztrasený hlas sa odrážal od stien, čoraz tichšie pri každom zopakovaní. S rukami pred sebou sa sunula vpred. Trvalo jej celú večnosť, kým našla stenu, a potom ďalšiu večnosť, kým nahmatala vypínač svetla.

Zažmurkala a zbadala nad sebou zvažujúcu sa strechu. Knižnicu plnú brožovaných kníh. Tapetu vzorovanú červenými ružami. Skrinky z tmavého dreva. Maličký výklenok so záchodom, ktorý bol možno kedysi komorou. Žalúziami zahalené okno a pred ním bezútešný stôl so stoličkou. Na stole písací stroj, hneď vedľa kôpky prázdneho papiera.

Priskočila k dverám a skúsila kľučku, dvere však boli zamknuté, ani sa vo svojich pántoch nepohli. Maličký priezor v úrovni očí bol zatvorený. Také priezory už videla vo filmoch, kde nechutní dozorcovia pozorovali svojich väzňov.

Odstúpila od dverí a bežala vytiahnuť žalúzie zatemňujúce miestnosť. Svetlo skorého večera vniklo dovnútra cez mreže za oknom a ponorilo miestnosť do sépiového šera. Jediné, čo však vonku videla, boli vrcholky stromov, niektoré pokryté lístím, iné šťastie opadané v jesennej burleske. V diaľke sa vinul dym z červeného komína. To bol však jediný náznak ľudského života.

„Pomôžte mi!“ zakričala cez maličkú prasklinu v skle. Stromy sa na odpoveď ani nezachveli. „Počuje ma niekto?“

Jej slová zachytila možno len prelietajúca straka.

Ocitla sa v strešnom väzení. V pasci.

Prudko sa jej zrýchlil tep a Katie pocítila, ako jej záchvat paniky zviera hrdlo. Musela sa upokojiť. Využiť svoju spisovateľskú myseľ – tú, ktorá vymýšľala zvraty v životoch, ktoré vytvárala. Nabokov spisovateľom

radil, aby posadili svoje postavy na strom a potom na ne hádzali kame-
ne. Katie milovala dostávať svojich protagonistov z príšerných situácií,
ktoré im nanútila. Keby bola v ich koži, našla by cestu dolu, vyhla by sa
kameňom. Takže to teraz urobí.

Keď sklonila hlavu a zahľadela sa pomedzi mreže natreté opadáva-
júcou farbou, zahliadla zem. Za budovou bol prudký spád, oveľa nižšie
klesajúci do vody, ktorá sa trblietala ako zrkadlo v zábavnom parku.
Dlažbové kamene pokrývali mostík a cestičku kľukatiacu sa do zales-
nenej krajiny.

Pokiaľ znova nestratila vedomie, cesta autom po točitých cestách
bola krátka, takže pravdepodobne sa ešte stále nachádzala v New Fo-
reste. A ak nie je ďaleko, možno ju niekto nájde. Dym z komína ozna-
čoval susediaci dom – keby sa dostala von, mohla by utiecť tam. Najst
útočisko.

Ak sa z domu dostane. Ak. Také krátke slovo, a pritom v sebe nesie
tak veľa.

Jej únosca nastavil scénu, namontoval mreže na okno a zámok na
dvere. Teraz už nebola spisovateľkou. Bol ňou jej únosca.

Vrátila sa k dverám a zakričala: „Toto je únos a bezprávné uväzne-
nie. Za to je doživotný trest.“ Svoju poslednú knihu napísala z perspek-
tívy únoscu a vraha, takže ten zákon poznala. *Zhruba.*

*Lenže, ozval sa jej spisovateľský mozog, čo ak tým, že svojho únoscu
upozorníš na závažnosť jeho zločinu, ťa nepustí na slobodu, ale radšej ťa
zabije?*

„Pustite ma,“ zvolala Katie preskakujúcim hlasom, „a toto všetko sa
môže skončiť. Môžete mi zaviazať oči, aby som nič nevidela. Sľubujem,
že nikomu nič nepoviem.“ Lož, ktorú vykrikuje zúfalec, no nikto jej ne-
uverí. „Ľudia ma budú zháňať. Čoskoro príde polícia. Spoločne môže-
me vymyslieť historku o tom, prečo som zmizla.“

Žiadna odpoveď. Nieкто za dverami však musel byť, načúval. Bola si
tým istá. Ticho, ktoré jej odpovedalo, jej pripadalo ako smiech. Ak ten
únosca poznal jej rutinu dostatočne dobre na to, aby ju uniesol, musel

vedieť aj to, že jedine jej mačky – Carter, Cattwood a Jackson – si všimnú jej neprítomnosť. Keď si predstavila, ako chodia po dome a mraučia za ňou, zovrelo jej srdce. Aspoňže mali automaticky načasovaný prístroj na kŕmenie – Jackson vždy ostatným kradol jedlo –, ktorý sa aktivoval trikrát denne s novým žrádлом, až kým sa nevyčerpalo balenie. Mali dosť granúl na viac než týždeň, vodnú fontánku pre mačky a otvorený priechod, ktorým mohli vychádzať z domu. Keby sa nevrátila, našli by si nové domovy. Predstavila si ich, ako sa stáčajú do kľbka v lone niekoho iného, a zachvátil ju žal.

Potrvá týždne, kým niekto zbadá, že zmizla. Spisovatelia sú osamelé bytosti, po väčšinu svojho života zachumlané vo svojich prikrývkach, a len občas sa stretnú večer pri drinku, aby nadávali na vydavateľov. Posledný večer bol jeden z nich; stretla sa s ďalšími autormi detektívok z južného pobrežia na každoročné karaoke a koktaily. Keďže až do jari sa nekonali žiadne ďalšie festivaly autorov detektívok, nezostala jej žiadna rodina, ktorá by o ňu stála, a keďže mala hroznú tendenciu neodpisovať na správy, možno nikomu nebude chýbať, až kým na konci januára nebude meškať so svojou knihou. Jej susedka bola navyše na študijnej dovolenke, takže si nevšimne, že Katie nevyhodila svoje smeti.

Od strachu jej zovrelo žalúdok. Nepríde ju zachrániť žiaden rytier v žiarivej zbroji. *To nevadí*, povedala si. *Späť k príbehu. Jediný, kto ma môže zachrániť, som ja sama.*

Na členkoch pocítila prievan. Vrhla pohľad nadol a zbadala dvierka pre mačky – možnú cestu von.

Vzplanula v nej nádej. Klesla na všetky štyri a preskúmala dvierka. Boli pevne namontované do dverí, a keby ich aj *dokázala* odstrániť, vedela by nimi prepchať nanajvýš ruku. Nadvihla dvierka a nazrela do chodby. Zaprášená žiarovka osvetľovala nabiele natreté drevenú podlahu a tapetu s brečtanovým vzorom, tiahnucu sa až k stropu, akoby bol dom zvnútra celý obrastený. Na konci chodby zazrela dvere s rovnakými dvierkami pre mačky a mriežkou, ktoré možno viedli do rovnakej

podkrovnej izby, v akej sa teraz nachádzala Katie. V jej dosahu spočívala prasknutá miska, v ktorej ležala obálka a také žiarivo červené jablko, až pôsobilo ako kandizované. Katie prečítala dosť rozprávok na to, aby vedela, že zjesť to jablko nie je dobrý nápad.

Obálka nebola zalepená – keď si ju Katie pritiahla k sebe cez dvierka, napadlo jej, že únosca na nej asi nechcel zanechať svoju DNA. Vytiahla z nej poskladaný hladký hrubý papier pergamenovej farby. Bol to ten druh papiera, aký by Katie kúpila a založila do zásuvky s úmyslom napísať pekné, dômyselné listy, nikdy by sa k tomu však nedostala.

Na papieri stála karmínovým atramentom napísaná báseň.

*Držím ťa proti tvojej vôli,
uvídiš, ako tvoj príbeh skolí.
Sadni si a napíš mi zločin,
kde rozprávku krvou skropím.
V modernom šate zopár zvrátov,
hrdinovia a protivníci.
Ja budem jedným z katov
a nevinní zas umierajúci.
Prelej krv Snehulienky,
Klingáčika stiahni z kože,
zabi medvede Zlatovlásky,
rýchlo naostri si nože.
Nemáš na výber – rozhodni sa,
iba ich smrť bude tvoja spása.*

Katie si to prečítala niekoľkokrát, snažila sa sústrediť na slová, aby aspoň trochu potlačila rastúcu vlnu paniky. Jej únosca od nej žiadal, aby písala o vraždách inšpirovaných rozprávkami, a tie by potom uskutočnil. Na papieri zabila už toľko ľudí, nikdy by jej však nenapadlo, že z atramentu by sa mohla stať krv.

Z druhej strany chodby sa spoza dverí ozval vzlyk.

Katie pocítila prudký nával nádeje, otvorila dvierka pre mačky a pritlačila k nim tvár. „Hej!“ zakričala. „Počuješ ma?“

Vzlyky nahradil suchotavý zvuk a mačacie dvierka na druhých dverách sa mierne pootvorili. „Buď ticho!“ zasyčal šeptom ženský hlas cez medzierku.

Katie sa pokúsila stlmiť hlas, hoci pri vedomí, že nie je sama, mala chuť kričať od úľavy. „Budem hovoriť tichšie, sľubujem. Som Katie. Kto si ty?“

„Vlk mi povedal, aby som sa s tebou nerozprávala.“

„Vlk? Tak si vraví?“ Katie sa zachvela. Aký človek je schopný takého zveličovania seba samého, že sa tak nazve? Incel, ktorý nie je schopný nájsť si priateľku bez toho, aby ju uväznil? Čoho ešte môže byť schopný?

„Ja ho tak volám. Uvidíš prečo. Nechce mi prezradiť svoje meno.“

„Koľko nás tu ešte je?“ Katie si predstavila domček pre bábiky plný väzenkýň.

„Iba ja, kým nedostal teba.“

„Čo od nás chce?“ Katin hlas, presýtený nákazlivým strachom, sa odrážal od stien chodby.

„Buď ticho!“ zasyčala na ňu žena. Mačacie dvierka sa zavreli.

„Prepáč,“ zašepkala Katie. „Prosím, vráť sa. Ničomu z tohto všetkého nerozumiem.“

Dvierka pre mačky sa na štrbinku otvorili. „Musíš sa rozhodnúť, či urobíš, o čo ťa žiada,“ vysvetlila žena. „Ja som nechcela, takže si našiel teba.“

„Čo sa stalo, keď si odmietla?“

„Toto.“ Opatrne prestrčila cez dvierka doráňanú a zakrvavenú ruku. „Teraz sa rozhoduje, ako ma zabije.“ Hlas sa jej pri slove „zabije“ zlomil. „Nechaj ma na pokoji, chcem len spať.“ S bolestivým stonom stiahla ruku naspäť a odšuchtala sa ďalej od dverí, až jej tiché vzlyky zanikli.

Keď Katie opäť osamela, prečítala si únoscov verš znova a srdce sa jej divoko rozbúšilo.

*Nemáš na výber – rozhodni sa,
iba ich smrť bude tvoja spása.*

Niečí život bol v jej rukách, lenže jej vlastný mal v rukách únosca. A stačilo sa pozrieť na to, čo urobil tej druhej spisovateľke.

Katie podišla k stolu a položila roztrasené prsty na písací stroj. V hlave sa jej začal kryštalizovať nápad založený na Popoluške, nedokázala však stisnúť klávesy. Niečia zvrátená myseľ zmení jej slová na konkrétnu vraždu. Ako môže písať s vedomím, že sa z jej slov stane skutočnosť?

Zatiaľ čo hľadela cez okno na stromy, niečo hlboko pod ňou sa pohlo. Medzi listím sa zjavila dlhá sivá silueta. Pomaly sa blížila k mostíku, až prišla tak blízko, že Katie pochopila, na čo sa pozerá.

Celé telo jej stuhlo, keď vysoký muž vo veľkej maske vlka zaklonil hlavu smerom k jej oknu. Jednou bledou rukou naznačil písanie vo vzduchu, potom sklonil chlpatú hlavu a prešiel si prstom po krku. Katie pocítila v hrdle žľč. Vlk to naznačil jasne: píš, inak zomrieš.

Katie sa obrátila späť k písaciemu stroju. V mysli sa jej už formoval príbeh. Pevne zavrela oči a zaželala si, aby ju niekto zachránil, spasil. Modlila sa, aby to stačilo. Vtedy sa rozhodla a jej prsty sa rozbehli po tuhých klávesoch.

Aby si zachránila vlastný život. A odsúdila nejakú ženu na smrť.

2. KAPITOLA

Obet'

Cindies

Napísala K. T. Hexenová

Lady Ashley Agnelliová nazrela do svojho šatníka premýšľajúc, v ktorých zo svojich šiat by vyzerala menej bohatá. Bola to neľahká úloha. Dokonca aj jej každodenné športové úbory boli v odtieňoch holubicovej sivej, ktorá naznačovala bohatstvo. Nedá sa tomu vyhnúť. Ak má dnes večer zapadnúť v Cindies, bude musieť zájsť do Primarku.

Po rýchlej jazde s vlastným šoférom Ashley vošla do obchodu láskyplne zvaného Primani, pričom sama bola oblečená v Armani. Nebola si istá, či má začať vo fluorescenčnom paláci polyesteru, a tak pozorovala tri priateľky, ako sa preberajú hrbami hebkých jednoduchých šiat, ktoré by nočnému milencovi spôsobili šok statickej elektriny. So smiechom si pchali šaty do nákupných košíkov. Ashley zamrzelo, že s vlastnými priateľkami nezažíva takú nenútenú atmosféru.

Dnes večer mala ísť von so sestrami Berkeleyovými, rovnako krásnymi ako falošnými, na večierok v štýle deväťdesiatych rokov v Southamptonskom klube, s vopred dohodnutým cieľom „skúsiť si štýl bežných ľudí, mať na sebe najlacnejšie, najobyčajnejšie šaty a skúsiť zbalit najlepšie vyzerajúceho chlapca“.

Ashley s tým nápadom súhlasila len preto, lebo Emma Berkeleyová mala narodeniny a bol to jej nápad „predstierať chudobu a tancovať pre zmenu nie s jachtármi, ale s chudákmi“. Tak ako Ashley, ani Emma a jej sestra nikdy nepoznali nutnosť zaloviť za poduškou gauča po drobné na benzín či požičať si peniaze pred výplatou: poznali len Café del Mar so svojej audiosústavy; Crème de la Mer na svojich tvárach s vyhladenými vráskami.

K Ashley pristúpila nízka žena s dlhými hnedými vlasmi a výrazným nosom. Jej menovka hlásala „Rowan, vzťahy so zákazníkmi“. Vyzerala trochu ako Belinda, Ashlina mama, ktorá sa narodila do chudoby, vydala sa do bohatstva a zomrela príliš skoro. Belinda mala k dispozícii šaty boháčov, nikdy s nimi však neladila.

„Môžem vám pomôcť?“ opýtala sa Rowan.

„Hľadám si šaty a topánky na dnešný večer v klube,“ odvetila Ashley. V srdci pocítila smútok. Nikdy neboli spolu s mamou nakupovať šaty.

Rowan tleskla a vyrazila naprieč obchodom. Keď sa vrátila, takmer ju nebolo vidieť spoza kopy šiat a topánok, ktoré niesla v náručí. „Podďte za mnou!“

V tesnej kabínke si Ashley vyskúšala každý kus odevu, ruky sa jej len tak mihali na sponách a gombíkoch. Oslňujúce svetlo na ňu žiarilo zo stropu aj zo zrkadla na stene.

Rowan sedela v tureckom sede na podlahe komunálnej prezliekarne a štebotala ako spevavý vták vždy, keď sa Ashley vynorila z kabínky. „Vyzeráte božsky! Ale nie je to celkom dokonalé. Skúste tie zlaté!“

Ashley zatiahla záves a navliekla sa do drsných šiat s úzkou podšívkou, ktorá sa jej lepila na nohy. V zrkadle však vyzerala, nuž, sexy. Látka sa trblietala. Šaty nevyzerali na svoju cenu necelých desať libier. Snažila sa nemyslieť na to, kto ich vyrobil a za koľko.

Spoza závesu vykukli zlaté podpätky. „A teraz tieto!“ nabádala ju Rowan.

Ashley si vyskúšala topánky. Napriek ich výške a smrtiaco tenkým podpätkom boli rovnako pohodlné ako papuče Prada.

Keď sa Ashley vynorila z kabínky, hanblivo sa pred Rowan zatočila, balansujúc na úzkych podpätkoch.

Rowan musela zažmurkať, aby dostala z očí slzy. Podala Ashley maličkú flitrovanú tiaru a drobnú zlatú kabelku, nie väčšiu než iPhone 15, s ramienkom na zápästie. „Dokonale.“

„Veľmi pekne vám ďakujem,“ povedala Ashley, keď si obliekla vlastné šaty a poskladala svoj zlatý úbor. Stáli pri vchode do šatne obklopené odhodenými šatami a prázdnyimi vešiakmi.

„Nemáte za čo, moja drahá. Dovidenia a poriadne si to užite.“

Ashley zaváhala nevediac, či má dať Rowan prepitné, alebo pusu, a potom odkráčala.

„Ale nezabudnite sa vrátiť domov pred polnocou,“ zavolala za ňou Rowan.

Ashley sa obrátila a chcela sa opýtať, ako to myslí, Rowan však už zmizla. Na mieste, kde predtým stála, ležala len kôпка hnedého peria.

Neskôr na tichom podzemnom parkovisku Ashley stále rozmýšľala nad Rowaninými slovami, kým niesla svoj nákup do auta. Musel to byť žart – prečo by to inak povedala? V kluboch to začínalo žiť až po polnoci; odísť pred štvrtou by bolo proti všetkej etikete.

Keďže šoféra nebolo nikde vidieť, Ashley sa pohrabala vo svojej kabelke, hľadajúc vlastné kľúče. Keď sa auto s pípnutím a so zablikaním svetiel otvorilo, za Ashley sa ozvali tri kroky. Kým sa stihla obrátiť, niekto ju zozadu sotal. Zvalila sa dopredu a tvárou narazila na zem. Omráčená a s krvou kvapkajúcou z jej nosa na betón sa pokúsila odplaziť, lenže na dlane jej niekto stúpil hnedými teniskami.

Vedľa nej si klakol muž, z ktorého zacítila pach borovice. „Nie, Popoluška, nepôjdeš na bál.“

Muž ju začal ťahať k vedľajšiemu autu a Ashley sa pokúsila vykriknúť. Muž jej jednou rukou zapchal ústa a druhou siahol po niečom, čo vypadlo z jej kabelky značky Primark na zem – bola to jedna z jej nových zlatých topánok. Muž ju zdvihol vysoko do výšky a tresol jej podpätkom do spánku.

Zahalila ju tma.